

Bemærkninger til forslaget

Baggrund for forslaget

Forslaget er en genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 79 fra folketingsåret 1991-92 (Se Folketingsstidende 1991-92, forhandlingerne sp. 8261 og 8907 samt tillæg A sp. 6031).

Socialdemokratiet har i foråret 1992 startet en debat om borgernes rettigheder. Socialdemokratiets forslag indeholder visse gode elementer, men hovedformålet med forslagene er tydeligvis at fastholde eller udbygge den offentlige sektors størrelse uden reelle fordele for borgerne. Nok får borgerne nogle rettigheder som følge af den socialdemokratiske tankegang, men borgerne mister samtidig betydelige rettigheder i form af ekstra skattebetaling og forøget klapjagt på borgernes penge. Regeringen har i efteråret 1992 fremsat nogle få forslag om valgfrihed. De er dog kendetegnet ved fortrinsvis at give valgfrihed mellem offentlige institutioner, men de private skal også med. Med den enorme gældsætning, den offentlige sektor har præsteret de seneste år (630 mia. kr. alene for statens vedkommende), og med det fortsat verdensrekordhøje skatteniveau må og skal den offentlige sektor gøres meget mindre. Fremskridtspartiet ønsker derfor med nærværende beslutningsforslag at give bud på, hvordan det er muligt både at forøge borgernes rettigheder og at reducere den offentlige sektor.

I nærværende beslutningsforslag ønskes borgernes ret til selv at vælge blandt de forskellige offentlige serviceydelser slået fast. På mellemlang og længere sigt kan en øget valgfrihed for brugerne i det offentlige system betyde en beskæring af den offentlige sektor uden serviceforringelser for borgerne til følge. Dermed kan dette beslutningsforslag give endnu et Fremskridtsbidrag til, hvordan vi på en og samme tid både kan få et samfund med en høj servicestatus og et samfund med en betydelig mindre offentlig sektor – og dermed også økonomisk plads til skattelettelser og gældsafdrag.

Fremskridtspartiet ønsker, at borgernes valgfrihed mellem offentlige og private udbydere af offentlige serviceydelser og institutioner fastlægges ved lov som et fasttømrer princip i fremtidig lovgivning. De enkel-

te ministerier og andre offentlige institutioner skal forpligtes ved lov til at fremme borgernes valgfrihed og valgmuligheder inden for områder, hvor alle har et krav på service fra det offentlige.

Beslutningsforslaget har til formål at sikre, at de velfærdsværdier, der findes i det danske velfærds-samfund (hvilket ikke er det samme som velfærdsstaten!), kan blive yderligere udbygget i forbindelse med, at det i langt højere grad bliver brugerne – dvs. borgerne – der selv foretager de nødvendige og afgørende beslutninger om velfærd og dermed brugen af serviceydelserne. Dertil kommer en ikke uvæsentlig effekt som følge af borgernes kritiske valg og måske ikke mindst fravalg. Ineffektiv, umoderne og sløv offentlig eller privat virksomhed ville bukke under for moderne, effektiv og kundeorienteret service.

For at sikre, at det er borgerne og ikke staten, der står i centrum i forbindelse med udbudet og brugen af de offentligt eller privat leverede serviceydelser, er det nødvendigt at få gennemført en kraftig decentralisering af den offentlige sektor. I stedet for at folketingspolitikere, embedsmandsudvalg eller særlige kommissioner definerer, hvad der er godt for befolkningen, ønsker Fremskridtspartiet at overgive denne magt til den enkelte borgers egen valgfrihed.

Formålet med den offentlige service er tosidig: der skal opfyldes nogle kollektive hensyn/behov, men samtidig skal der også tages hensyn til borgernes individuelle behov. Netop på grund af det første hensyn sammenkædet med den deraf følgende tvungne kollektive finansiering er der tale om offentlige opgaver, der varetages gennem det politiske system. Men sideløbende er der de individuelle behov, der skal dækkes igennem de selv samme politiske beslutningsprocesser og offentlige institutioner.

De individuelle behov sikres langt bedre under markedsmæssige forhold, hvor tilbudene i videst muligt omfang kan tilpasses borgernes individuelle behov. Man skal naturligvis være opmærksom på, at selve omfanget af ydelserne, det offentlige skal levere, beslutes af politikkerne, mens forbruget og dermed behovet vælges af de enkelte borgere.